

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu de Sant Just Desvern

Núm. 336
Maig/Juny

2018

Sota els estels del mig del món. Foto d'Arnau Llabrés.

www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 3 de maig

Audiovisual «El Pedra, una història de voluntat i decisió» per Javier Aznar a les 20 h a la Sala Piquet de l'Ateneu

— 6 de maig

Excursió matinal al turó del Samon (Montseny), amb sortida del Parador a les 7 h

— 13 de maig

XLIII Marxa de Regularitat Fulgenci Baños a les Guílleries

— 18 de maig

Conferència «Relleus granfítics i esquistosos de les Serralades Costaneres», per Josep Maria Panareda a les 20 h a la Sala Piquet de l'Ateneu

— 20 de maig

Excursió de Collformic a Aiguafreda (Montseny), amb sortida del Parador a les 7 h

— 1 de juny

Conferència «El modelat glacial», per David Serfat a les 20 h a la Sala Piquet de l'Ateneu

— 3 de juny

Excursió a Auda i Mont Llaurel (Capcir), amb sortida del Parador a les 7 h

— 7 de juny

Audiovisual «Innominata» per Felip Linares a les 20 h a la Sala Piquet de l'Ateneu

— 10 de Juny

Excursió matinal de cloenda de tot el dia al castell de Roset a Vilada (Berguedà), amb sortida del Parador a les 7 h

— 17 de juny

Excursió de cloenda del cicle a Vallfogona de Ripollès (Ripollès), amb sortida del Parador a les 7 h

— 30 de juny

Sopar de Lluna Plena al santuari de Queralt (Berguedà)

— 7 i 8 de juliol

Excursió de Veterans al massís del Port

— 21 i 22 de juliol

Travessa de la Ribera de Rius a la vall de Conanglès (Val d'Aran), fent nit al refugi dera Restanca

ACLARIMENT

En el darrer butlletí núm. 335 corresponent a Març-abril, i en el peu de foto de la pàgina 13, constava el nom de "Miquelitus" quan corresponia dir Miquel Casanovas.

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre a la Sala Piquet de l'Ateneu, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador.

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTERERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
FRANCESC HOMEDES

SENDERISME I UN CIM AL BELL MIG DEL MÓN

Manu Llabrés Laguarda

El 5 d'agost de 2017, somrients i il·lusionats, ens trobem a l'hora prevista a l'aeroport tot el grup de Barcelona: Anna Farré, Xavier Bardají i la seva filla Maria, Hermínia Martínez, Ricard Sastre, Joan Anton Pera, Edu Aguirre, Javier Ros, Toni Vives (el nostre guia), Mireia Forner, el nostre fill Arnau i jo. L'altre fill nostre, en Roger, viatja directament des de Sao Paulo cap a Bogotá i Quito, on ens hem de trobar.

Arribem a l'hotel de Quito prop de les dues de la matinada, però amb l'inevitable xivarri de la dotzena de nouvinguts, en Roger es desperta i ve a saludar-nos amb cara adormida: ja hi som tots!

L'endemà el dediquem a fer turisme per Quito i a aclimatar-nos, doncs estem a 2.850 m d'alçada. El dia següent, un pas més en l'aclimatació i prova física: ens desplacem en «carro» (autobuset) fins a la població d'Otavallo i des d'allà cap a la Reserva Ecològica Cotacachi - Cayapas. Aquí comencem a caminar pel sender anomenat de les orquídiess. És un recorregut de 14 km per la impressionant carena del cràter que ostantge la Laguna de Cuicocha. La sortida és a cota 3.027 m i assolim el punt més alt de 3.482 m, amb un desnivell acumulat total de + 580 m.

Ens cal molta calma, ja que es nota l'alçada i comencem amb un pendent exigent. Ens aturarem diverses vegades per contemplar el magnífic espectacle de les dues illes al centre del llac, sempre des d'una perspectiva diferent. I també la variada flora que ens acompanya. I més enllà, les vistes panoràmiques als volcans Imbabura (4.609 m) i Fuya-Fuya (4.263 m). El volcà Cotacachi (4.939 m), el més proper, just a sobre del llac, no es deixa veure.

Cap al final del recorregut apareixen forts cops de vent, que es van incrementant en freqüència i intensitat fins a resultar molt molestos en acabar. No obstant això, tots hem caminat prou satisfactòriament i sembla que ens veuen aptes per a iniciar el sender del Piñán, el gran desafiament del viatge.

I al tercer dia...

Una hora i mitja de camí fins al petit llogarret d'Iruguincho a 2.780 m, on començarem el sender del Piñán. Nosaltres farem una variació del recorregut habitual, que inclourà l'ascensió al Yanahurco, el nostre repte personal.

Llacuna de Cuicocha. Foto d'Arnau Llabrés.

En arribar el nostre «carro» al final de la carretera, ja ens esperen una dotzena de cavalls, un munt de paquets al terra i canalla del poble expectants. Al càrrec de tota la logística d'arriars en Pablo, de l'agència local.

Encuriosits per tot el munt de coses que tenim preparades, baixem les nostres pertinences del «carro»: una bossa tova per cap que anirà al lloms de les bèsties i les motxilles (més lleugeres) pels nostres lloms.

Recollim el nostre dinar i en Juan Carlos (JC), el nostre guia primer, obre l'expedició, mentre que en Geovanny, el nostre guia segon, la tanca. La pista és costeruda de bon començament, però ampla i regular. Anem a ritme tranquil, que ens queda molt per davant mentre discutim amigablement sobre els mèrits del CEG (Club Excursionista de Gràcia) i els de la SEAS. No resulta un guanyador clar.

El camí sempre amunt amb algun petit sifó, la pista prou ampla. Al cap d'una estona agafem un corriol i a les 3.30 h d'haver sortit parem a dinar: empanada xilena, banana, granadilla i una pasta dolça, aixoplugats sota els arbres.

Nens observant els preparatius dels forasters a Iruquinchu. Foto de Manu Llabrés.

La humitat és elevada i sembla que vol ploure. Les cortines de pluja que hem vist a l'horitzó s'estan acostant. Passa una mare amb tres marrecs (tornen del poble?) i aprofitem per regalar-los alguns caramels que teníem amb el dinar: somriures sincers d'agraïment.

En menys d'una hora més de camí, de nou per pista ampla, arribem a la zona d'acampada dins el bosc de pins, a la base del turó de Churolooma. En Joan Anton és el subministrador de les dades oficials de l'expedició: cota final 3.620 m, 7,6 km de recorregut amb desnivells +1000 m, -100 m.

En JC ens explica que les amples pistes que hem seguit han estat obertes recentment per a facilitar el trànsit de camions per tal de realitzar estudis geotèrmics a la zona. A partir de demà només trobarem corriols i en algun moment, ni tan sols això. Però ja ho veurem.

Muntem les tendes sota la supervisió dels guies: alguns no en tenim massa traça, però demà ja ho farem millor. En Pablo i la seva gent munten les tendes més grans que serveixen de cuina i menjador. I una mica apartat, en un lloc discret, un reservat per a les altres necessitats, és clar.

Un cop acabades aquestes primeres tasques, ens ofereixen un te, mentre la pluja pren protagonisme. Passem una bona estona a la tenda-menjador fins que algú poc avesat a aquestes llargues estades en tenda (jo mateix) suggereix anar a estirar les cames i fer una mica de gana per al sopar. Les senyores del grup no estan per moltes històries i prefereixen quedar-s'hi. La Maria sí que s'hi apunta.

En aquest país, o puges o baixes. Nosaltres optem per començar baixant i desfer part del darrer camí. En JC i en Geovanny ens acompanyen, no fos cas que perdin clients el primer dia de travessa. Al cap d'una estona deixem la pista d'anada i n'agafem una altra, buscant un mirador sobre la vall. Quan hi arribem, entre finestres de boira i humitat s'obre davant dels nostres ulls una amplíssima vall de dimensions andines. Dona la impressió que tot és més gran en aquest continent. Al fons Ibarra, població de referència.

Sota el meu punt de vista, el paisatge avui no ha estat res d'especial: en deixar els camps de conreu, hem passat primer per una mena de garriga i després hem entrat en zona de pins canadencs. Els van portar els americans amb la intenció d'ajudar al desenvolupament rural, segons ens explica en JC i aquí s'han quedat, sense realment servir al propòsit inicial. La seva explotació deu haver quedat en mans d'algun peix gros. Per altra banda hi ha la invasió d'eucaliptus, una altra espècie forana que s'ha estès per tot el país.

Sopar calent i suculent sota les estrelles del firmament: espectacular sostre sense contaminació lumínica. Després llarga i freda nit, fosc de sis a sis, endolcida per la lluna i el remor del rierol proper. Els arriers anomenen aquest indret «El último bebedero».

Un dia tranquil·let abans del gran repte

El dia 9 d'agost fem un esmorzar abundant i variat: fruita fresca tallada i «huevitos» no poden faltar. A les 9:21 marxem amb les tendes recollides i el nostre equip de suport desmuntant la resta del campament i preparant les bèsties de càrrega.

Començant l'ascensió del Yanahurco.
Foto d'Arnau Llabrés.

Seguim amunt per la pista ampla, però aviat la deixem, igual que els pins canadencs per entrar al «páramo». Aquest nou paisatge comença per sobre la cota 3.500. La vegetació està dominada per una herba fina color palla molt semblant al pel caní (Nardion) dels nostres prats d'alta muntanya, però que aquí fa de 30 fins a 100 cm d'alçada, sovint densa i que anomenen «pasto» o «pajonal». Aquest «pajonal» ens acompanyarà la resta de la travessa i sovint esborrarà el sender o el farà perdedor. En resum, prendrà bona part del protagonisme i serà tema de conversa recurrent.

En aquesta cota també trobem altres mates baixes i herbes amb una varietat de formes i flors inimaginables. En JC (agrònom de formació) ens explica propietats i usos d'algunes d'elles. Mentrestant, les boires van i venen i el paisatge esdevé molt més interessant. A voltes misteriosos. No trobem ningú pel camí, tret d'alguns pocs camperols que tornen del mercat local i amb prou feina responen a les nostres salutacions.

Al coll de Zena, a quasi quatre mil metres d'alçada.
Foto de Manu Llabrés.

Avui els pendents són més suaus. Els camins no estan marcats: ni fites de pedra, ni de pintura. Tot això contribueix a la sensació de descoberta i aventura que acompanya les nostres passes. El paisatge és de grandesa i desolació alhora. Amples horitzons, sense rastre humà. Comes, colls, tot de color palla boirosa i la terra negra regurgitada de les profunditats. Poca cosa a la vista i tot per descobrir amb cada passa.

Fem un ganyip a tocar d'un petit estany, Albuji (o Albugui), mentre s'acosten unes figures silencioses desdibuixades, amb pas lleuger de dues i de quatre potes: són la nostra intendència, que s'avança per preparar el proper campament. Ens saludem amb la mà.

Arribem al coll de Zena, entre el Cerro Hugo i el Cerro Albugui. Alçada oficial (Joan Pera) de 3.994 m. Foto de grup amb la maneta fent quatre dits (que ningú digui que falta ven 6 metres per fer els quatre mil).

Seguim pels corriols, solcs més aviat, excavats al «páramo». Superem un altre collet i s'obre davant la nostra vista el magnífic llac Yanacocha, als peus de

l'altiu Yanahurco («muntanya negra» en quítxua). Una estona de bona vista i tot seguit arriben núvols per ocultar-la. No val a badar. «Fins demà!» semblen dir.

Dinem a la vora del llac i en acabar muntem les tendes orientades respecte al vent dominant, en equips de quatre, per tal d'evitar que el vent s'endugui material. El vent porta més boira i una mica de pluja. Hem tingut molta sort de gaudir de la bona vista des del coll, però ha durat poc. Ja no sembla que hagi de tornar la calma aquesta tarda-vespre.

A mitja tarda, uns pocs marxen abans que es faci fosc a les sis. L'Edu amb pantaló curt i màniga curta, la resta ben abrigats. Volen explorar un bosc proper. Mentrestant, descansen a les tendes, revisem fotos, petem la xerrada: vida de tenda. Som a la cota 3.897 m, hem caminat només 7,7 km avui amb +400 m i menys de 5 hores de ruta. Hem fet moltes parades per a observar plantes.

En tornar de l'expedició, ens expliquen que han trobat petjades de «venado de cola blanca» al bosc proper i prou. Una mica més i es perden amb la boira.

Havent sopat, en JC adverteix de la duresa de la propera jornada. Que cadascú pensi si es veu capaç d'assolir cim. No cal prendre cap decisió fins a l'hora de marxar demà. Convé consultar-ho amb la boira. Avui el dia ha estat suau, probablement per a reservar forces per al dia de demà.

El vent no para en tota la nit. Fred i humitat intensos. A veure com es llevarà demà el dia.

I arriba el gran dia!

Un dia esplèndid ens saluda en treure el cap de la tenda: quin canvi! En algun moment fins i tot creiem veure el cim del Yanahurco entre els pegats de boira que queden enganxats allà dalt.

Sortim tots decidits a fer cim amb els ànims encesos pel bon temps. Les tres dones darrere el JC, marcant el ritme, com els dies precedents. En JC ha decidit fer un trajecte més llarg i menys tècnic, per tal que sigui assequible a tothom. Contents i amb ganes de gresca iniciem un concurs informal de ventositats, però qui s'endu el primer premi és el vent que

cada vegada és més fort. Un còndor ens sobrevola indiferent a tot.

Colades basàltiques de negre intens suporten aquesta mola que volem coronar. Muntanya amunt apareix una nova planta, la «chuquiragua» (*Chuquiraga jussieui*), la flor emblemàtica d'Equador. I arribem al coll de cota 4.250 m després de 105 minuts de marxa. El temps ja ha canviat. Ha empitjorat. Resten 300 m de desnivell, però el vent, la humitat i la falta d'oxigen faran que semblin bastants més.

Sortint del coll, els guies no troben el corriol per a l'ascensió i no és estrany. La vegetació en aquesta alçada ja no es «pajonal», és molt variada, però prou espessa per a ocultar un tímid corriol. Després de diversos intents, l'acaben trobant i podem caminar més eficientment. No obstant això, una de les noies del grup es desanima i vol desistir de seguir pujant, però el suport del companys la fan decidir a continuar.

El vent s'endu boira i en porta de nova. Momentàniament veiem el que ens envol-

Dalt del cim, amb la “bandera” de la SEAS. Foto de Geovanny Aldás.

Una finestra a la boira tot baixant del cim. Foto d'Arnau Llabrés.

ta més enllà d'aquest cim i les vistes són extraordinàries. Fitem fins i tot el gegantí volcà Cayambé (5.790 m). Amb paciència i perseverança fem cim tots, tots tretze. Fet no gaire corrent segons ens diuen els guies. 4.550 m: gens malament! Amb les dades de l'Anna, aquest cop ens surten 5.16 h per fer aquest cim, amb les reculades, parades i dificultats superades.

Fotografies, emocions desfermades i començar a pensar en la baixada. Més lleugers i contents desfem camí fins al coll de 4.250 m. Allà ens espera una sorpresa. En JC, previsor, ha demanat a la nostra intendència que pugessin tres cavalls per a dur al campament les tres senyores. Com us podeu imaginar, han estat entusiasmadament de pensar que se'ls havia acabat la caminada per avui.

La Maria i els homes hem anat seguint el rastre dels cavalls pel «pajonal». Deixem a l'esquerra el conjunt lacustre del Piñán per endinsar-nos en un paisatge més monòton de «pajonal». Desnivells suaus, ara pujant, ara baixant, molt més lluny del que podia semblar, però sempre gaudint de la nostra soledat i d'una grandesa indiscutible. Finalment, creuem un nou coll (en portem un bon grapat) i sí, aquest cop sí,

ja veiem el campament, totes les tendes estan ja muntades: quin regal! I en acostar-nos, un altre regal a la vista, allà al fons de la vall, ben lluny, un «nevado» il·luminat pel sol. Ens diuen que és el Cayambé.

En Joan ha comptabilitzat 8.45 h de marxa total. Amb desnivells +826 m i -1045 m. Cota del nou campament 3.690 m, prop del llac de Burrococha.

Després de sopar, a petició d'alguns dels participants en l'expedició, en Toni ens fa una breu i interessant dissertació sobre la història recent de l'Iran. La via làctia ens espera fora les tendes. Alguns encara tenen esma de fotografiar-la, la resta de cap al sac.

Retorn a les valls

La temperatura aquesta nit no ha estat tan baixa i el vent en calma ha contribuït a fer més confortable aquesta darrera acampada. També han funcionat bé els trucs que ens han ensenyat els més experts: els peus dintre del folre, el folre dintre del sac i la motxilla als peus, sota la màrrega. Confort d'alçada!

Hem hagut de desmuntar les tendes correcuita abans d'esmorzar per a evitar

que es mullessin amb la pluja. Al final, quatre gotes i prou.

Dins la motxilla, una bossa preparada amb tota la il·lusió: una muda neta per a l'arribada, ja que tenim previst acabar el recorregut en unes aigües termals, on ens banyarem. Tots estem somiant amb aquest moment d'aigua calenta després de quatre jornades de fred i d'esforç físic.

Un cop esmorzats i tot recollit, ens hem acomiadat de l'equip d'intendència: en Pablo i cinc persones més. Hem donat la mà a tots, un per un, en senyal de reconeixement i agraïment al seu bon servei. Tot un petit ritual.

Si fem comptes: els tretze turistes portem vuit acompanyants, entre guies i intendència.

Les primers dues hores i mitja de caminar, aproximadament, pel «pajonal». Cal tenir molta intuïció per endevinar per on és el camí, si és que se'l pot anomenar així, ja que aquestes fines herbes l'oculten eficaçment. A més, també oculten els entrebancs en forma de pedres i sots, amb la

qual cosa resulta complicat avançar a bon pas i no lliscar muntanya avall en aquest llarguíssim flanqueig per un pendent sostingut de 40-45° d'inclinació.

Alguna àguila solitària ens observa durant el seu vol: una corrua de colors llamants en un mar de color palla. La vall es va eixamplant mica en mica i al fons, marcant el curs del rierol, bosc frondós impenetrable. Tret d'aquestes aus, cap senyal més de vida. Els esperats «venados de cola blanca» no han aparegut.

Fem un mos abans de deixar el «pajonal» i entrar en un bosc incipient, que es va espessint a mida que perdem alçada. Un bosc tropical amb bromèlies, lianes i líquens barbuts a 3.000 m d'alçada. Arbres i mates amb flors grogues, blaves, taronges, liles,... formes i colors que superen qualsevol experiència prèvia.

En total, baixem uns 1.000 m de cota, passem de llarg la cascada de Conrayaro i arribem al nostre Shangri-La: els banys termals de Timbuyacu. L'aigua no estava excessivament calenta, però ha resultat una experiència meravellosa.

El nevado Cayambé. Foto de Manu Llabrés.

Després de menjar i descansar una mica, ens ha recollit el nostre «carro», que ja havia carregat l'equipatge que viatjava a llocs dels cavalls. De nou a l'hotel Indio Inn, d'Otavallo, tornem a organitzar maletes i sortim a sopar. Acabem en un local bastant senzill, però de menjar correcte i molt econòmic. Durant el sopar ens acompanya la música sacra que toquen a l'església del costat mateix: ha estat com un miracle, però tots hem fet cim i ens sentim plenament satisfets.

FARMACIOLA PER A LES EXCURSIONS

Arantxa Aliaga Ugarte
Metgessa Pediatra

Fa un temps em van demanar que fes un escrit sobre què cal portar a la muntanya com a farmaciola. Hi he estat donant voltes i us faig cinc cèntims del que he considerat que és necessari per a una assistència bàsica.

Malgrat que qualsevol de nosaltres pot tenir un accident, és molt important tenir un mínim de forma física: les articulacions i els músculs entrenats i el sistema cardiovascular despert i preparat. Això es pot aconseguir caminant cada dia una hora, nedant, anant al gimnàs, fent taitxí, ioga, txikung, etc. Tal com fem quan sortim d'excursió preparant curosament la motxilla i la roba que ens posarem, també cal preparar el cos amb antelació per a evitar patiments innecessaris.

Es bo dur almenys un litre d'aigua, o més segons el recorregut i les nostres necessitats. Anar bevent sovint petites quantitats ens ajudarà a hidratar el cos i a prevenir cruiximents. Hi ha molts preparats de sals minerals al mercat, el més conegut del qual és el Sueroral Hiposòdic, que ocupa poc espai, ja que la presentació és en sobres que es dissolen en 1 litre d'aigua. Ens serviran per a revifar-nos i mantenir l'equilibri hidroelectrolític en cas de diarrea, vòmits, deshidratació o cansament excessiu.

També hi ha ampolletes d'aigua de mar, Aquarius i altres productes amb efectes similars. Cadascú ha de veure què prefereix, quin és el que li va millor.

Les gases estèrils, un pot petit de desinfectant com iode o clorhexidina tòpics, esparadrap i tiretes ens aniran bé si ens fem una ferida. També el que s'anomena steri-streep, que permet aproximar les vores de les ferides obertes poc profundes, però s'ha de saber utilitzar. No oblidem dur unes estisorettes petites. Ens haurem de rentar les mans amb aigua i sabó, tovalloletes ensabonades o líquid antisèptic que no s'ha d'aclarir, abans de tocar qualsevol ferida.

Una bena elàstica de mida mitjana ens servirà per a moltes coses, com per exemple ajudar a immobilitzar articulacions, subjectar gases compressives de ferides sagnants, etc.

Serà bo dur algun antiinflamatori com ibuprofèn o diclofenac oral, sempre que no tinguem cap malaltia digestiva ni cap al·lèrgia o intolerància a aquests medicaments. El paracetamol es tolera millor, però només ens serà útil per al dolor i la febre. Si algú pateix alguna malaltia o necessita alguna medicació,

és molt important que no se la descuidi a casa i que la porti a sobre, amb la dosi i les instruccions per a prendre-la si és que no ho té clar, no se'n recorda o li ha de donar a algun company d'excursió. Dur una targeta on s'indiqui si pateix alguna malaltia greu ajudarà a fer el diagnòstic del què li passa i començar de seguida el tractament en cas necessari. Es recomana dur-ho tot ben retolat i marcat per a evitar confusions.

Recordem revisar periòdicament la caducitat i l'estat del material i de la medicació.

Vigilem les possibles al·lèrgies i/o contraindicacions en compartir amb altres els medicaments que portem.

El contenidor de la farmaciola ha de ser resistent, impermeable, que no ocupi

gaire lloc i que no pesi gaire. Ah!, i s'ha de mantenir fora de l'abast dels nens! Les mantes tèrmiques pesen poc i ens serviran per a escalfar-nos quan no ens puguem moure del lloc on som per qualsevol eventualitat.

Per finalitzar, és molt important tenir una bona assegurança mèdica pel que pugui passar. Podem dur-ne el telèfon d'emergència i d'altres, també d'emergència, dins de la farmaciola (bombers etc., no cal dur el del manyà, encara que ens seria útil si ens hem deixat les claus de casa; però això no cal dur-ho a la farmaciola!).

Que gaudiu molt de la muntanya!

PD: en l'elaboració d'aquest escrit hi ha col·laborat l'Imma Reina, del curs de Medicina i Suports de Muntanya del CEC

Farmaciola al Puigsacalm.

Participants a la caminada del centenari de l'Ateneu Santjustenc. Foto de Lluís Ramban.

LA CAMINADA PEL CENTENARI: UNA FESTA!

Romi Porredon Capdevila

Aquest 2018 l'Ateneu fa 100 anys i, des de la SEAS ens vam plantejar com col·laborar a fer més festiva l'efemèride, i vet aquí que ens vam decidir per una caminada popular i una cursa de muntanya.

Pel que fa a la Caminada, perquè fos una sortida fàcil i oberta a tothom, vam pensar en el recorregut del PR-C 164 (Collserola des de Sant Just), ja que és l'itinerari geogràfic traçat per la SEAS, inaugurat l'any 1981. Ara bé, conveníem que havia

de ser una excursió especial i, per això, vam decidir de completar-la tot mudant-la amb retalls d'història, acompanyats de breus escenes teatrals preparades per Roger Cònsul de l'escola de teatre Tamboret de l'Ateneu. De primer, calia fixar punts d'interès que representessin èpoques diferents del trajecte, i en vam triar tres: el món iber, el món medieval i el dels aplecs a l'entorn d'una ermita, tan propis del s. XIX.

Som al dia 18 de març a les 10 del matí i els participants ja es troben al final del carrer Pont per iniciar l'itinerari. Un cop arribats al coll de can Solanes, els surten al pas una família d'ibers, amb dues dones que, tot recollint ametlles, esperen els homes que prest arriben fracassats de la cacera. Seguidament, els caminants prossegueixen cap a la penya del Moro

Butlletí de la SEAS

Núm.336 Maig/Juny 2018

Inici de la caminada al final del carrer dels Til·lers. Foto de Bernat Macià.

on Manel Ripoll els fa l'explicació erudita del jaciment. Continuant el recorregut, els excursionistes arriben a la torre del Bisbe i al monestir de Valldonzella, on una colla de monges eixorivides està esperant la visita del bisbe que els ha de comunicar l'obligada pertinença a una orde religiosa; tanmateix la ratafia fa estralls. Aquests punts del patrimoni compten amb els comentaris tècnics de Daniel Cardona i Francesc Riera. I tot caminant, conversant i compartint amistat la gent fa cap davant l'ermita de Santa Creu d'Olorda on Esther Hachuel els glossa

amb destresa la història de l'indret, d'on apareix, de sobte, una processó que es dissol tota xiroia invitant tothom a ballar i a menjar, accions típiques dels aplecs decimonònics.

La caminada festiva ha acabat, i allí mateix a l'esplanada olordenca, uns sacrificats i altruistes fegoners, que des de bon matí han fet una temerària reserva de les barbacoes, ja ens tenen a punt el foc i han plantat taules i cadires perquè puguem gaudir plegats d'un dinar festiu de germanor.

I certament, el dinar va ser una bonica festa de celebració, on tothom fruïa d'allò més i alhora compartia menges, companyonia i benestar. Per descomptat que no hi va faltar el brindis i la fotografia col·lectiva per al record.

A la fi, abans d'emprendre la caminada de retorn, els presidents de l'Ateneu i de la SEAS van agrair als presents la participació com també la col·laboració desinteressada als historiadors, a les actrius i actors de Tamboret, i als abnegats fegoners.

Representació teatralitzada del poblat ibèric al coll de Can Solanes.
Foto de Bernat Macià.

ASSEMBLEA GENERAL DE LA SEAS 2018

Maria Garcia

El dissabte 3 de març va tenir lloc l'Assemblea General de la Secció, en què es van tractar diversos temes rellevants que resumirem a continuació.

De la memòria d'activitats del 2017, destaquem el butlletí extraordinari i l'exposició dedicats a commemorar els «50 anys de Pessebres de la SEAS», la 21a Caminada Popular dedicada a les barraques de vinya i la sortida a Mallorca dins del cicle dedicat a «Geografies literàries». A més, els diferents portaveus de cada activitat van presentar la programació prevista per al 2018.

La presidenta va informar de la baixa d'en Pere Aceitón com a membre de la Junta per motius personals, tot i que seguirà col·laborant amb la nostra Secció fent-se càrrec de la major part de les tasques que feia fins ara. Gràcies per la teva dedicació, Pere!

Dins de l'apartat dedicat a les propostes per al 2018, es va informar de les activitats programades en col·laboració amb el Parc de Collserola per a l'arranjament del camí de la Penya del Moro, que actualment està força malmès, i es van demanar voluntaris per aconseguir millorar-lo.

Seguidament, es van fer cinc cèntims de la Caminada del Centenari del 18 de març, una activitat organitzada per

la SEAS dins del marc de la celebració del centenari de l'Ateneu. La Caminada de Sant Just a Santa Creu d'Olorda finalitzarà amb un dinar de germanor a l'esplanada de davant de l'església. Durant el recorregut es faran algunes parades en les quals l'Aula de Teatre de l'Ateneu El Tamboret teatralitzarà escenes sobre el patrimoni arquitectònic i cultural de l'entorn.

En Marc Carbonell va presentar la 1a edició de la Cursa de Muntanya «La Mitja Desvern» que se celebrarà el 21 d'abril i també forma part de la celebració del centenari. La cursa tindrà dos recorreguts, un de 21 km i un altre de 8 km, que recorreran el vessant santjustenc del Parc de Collserola. Els organitzadors, el grup d'alta muntanya de la SEAS, han aconseguit força espònsors i preveuen una participació molt bona, la qual cosa permetria repetir-la cada any. En el web de la cursa <http://mitjadesvern.santjust.org/>, es pot trobar tota la informació corresponent.

Per acabar, es va informar que la comissió de la Caminada Popular deixa de funcionar. Després de molts anys d'esforços i de superar entrebancs de tota mena, s'ha arribat a un punt d'esgotament. Potser caldria replantejar-la, i per això es demanen voluntaris per entomar-la i reorientar-la per tal que no perdi el seu objectiu original: donar a conèixer la nostra entitat i acostar la població de Sant Just al seu entorn natural i als valors de l'excursionisme. A l'Assemblea, els membres de la comissió de la Caminada van oferir la seva col·laboració si sorgeix un nou grup que s'encarregui d'organitzar l'activitat.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 26 de febrer de 2018

- Altes: Eduard Vides Villaecija (1180)
- Baixes: Josep Barberà (1104) i Carme Miró (1105)
- S'ha cobrat la subvenció de la FEEC de 600 euros corresponent al cicle sobre "Geografies Literàries".
- La Junta de l'Ateneu ens informa que hi ha la previsió que les obres de l'Ateneu s'acabin al setembre d'aquest any.
- La Federació té en estudi que les llicències temporals es tramitin abans de l'excursió, la qual cosa comporta que els qui les necessitin les hauran de pagar abans. Quedem a l'espera de rebre instruccions més concretes.
- El Pere Aceitón ens confirma que deixa la junta amb efectes immediats, cosa que caldrà informar als socis durant l'assemblea i de passada demanar voluntaris per a cobrir la vacant que quedarà en la representació de la Secció en el Consell Consultiu de Collserola i en el Consell de Medi Ambient. Amb tot, el Pere demana poder continuar gestionant la biblioteca i ens confirma que seguirà col·laborant en les comissions en què participa. Des de la Junta li agraïm la feina feta i acceptem la seva proposta de seguir encarregant-se de la biblioteca.

Reunió del 9 d'abril de 2018

- Altes: cap
- Baixes: Teresa Cots (739), Carla Cortès (800), Josep Requena (960), Jordi Pla (1110) i David Tomàs (1134)
- La Romi comenta les converses que va tenir amb la Teresa Cots pel que fa a la seva decisió de deixar de conduir les excursions curtes del cicle temàtic i també

la baixa com a sòcia de la SEAS pel descontentament amb el tracte rebut en la tasca que ha desenvolupat durant molts anys. El reconeixement fet per la Romi de la bona feina feta, a més de la proposta que fos solament ella qui s'encarregués dels itineraris de les curtes, no han estat suficients perquè reconsiderés la seva determinació. La situació actual fa que, de moment, no hi hagi ningú encarregat de guiar les excursions curtes del cicle.

— Després de les converses que la Romi ha mantingut amb l'alcalde, Josep Perpinyà, es comenten els suggeriments sobre quin lloc del poble seria el més adient per fer un reconeixement a Fulgenci Baños, i es queda de transmetre a l'Ajuntament la nostra proposta que sigui en el futur parc de Can Freixes o bé al parc que hi ha previst a la Rambla, cantonada Major.

— La Caminada del Centenari de l'Ateneu va anar molt bé amb un centenar de participants. Tant les teatralitzacions com les explicacions històriques van tenir una bona acollida.

— En la feina feta per a la millora del camí d'accés al cim de la Penya del Moro hi han participat 12 voluntaris. Es comenta que el Consorci de Collserola té pocs recursos materials i vam trobar a faltar algun ajut tècnic sobre com calia fer la feina. Per altra banda, es farà un seguiment del compromís de Collserola de millorar la ubicació de la Rosa dels Vents.

— El Pere Aceitón trasllada a la Junta l'ofertament de la sòcia Marta Serna de fer-li el relleu en la tasca de cuidador del PR de la SEAS. S'accepta la proposta i es comenta que el mateix Pere dedicarà el temps que calgui a instruir-la en aquesta feina.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 85. No. 336

Taula de redacció — Leoncí Canals, Ferran de la Fuente, Maria Garcia, Jordi Gironès, Ramon Prat i Agustí Revilla.

Autoedició — Jordi Gironès i Leoncí Canals

Tramesa — Elisabeth Bart

Disseny — Toni Royo

Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern

Impressió — NB Comunicacions

ÍNDEX

Portada — Sota els estels del mig del món.

02 — Calendari

03 — Senderisme i un cim al bell mig del món, per Manu Llabrés

10 — Farmaciola per a les excursions, per Arantxa Aliaga

12 — Caminada pel Centenari: una festa!, per Romi Porredon

14 — Assemblea general de la SEAS 2018, per Maria Garcia

15 — Informació de la SEAS

Arranjament del camí de pujada a la Penya del Moro. Foto de Francesc Blasco.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.336 Maig/June 2018